

OJCZYŻNA

NIEZALEŻNY TYGODNIK DEMOKRATYCZNY

Nr. 6/118

Sobota 5 lutego 1949 r. Charbin.

Cena 500 Yuani.

„Obóz nasz—obóz państw demokracji ludowej i kraju socjalizmu—Związku Radzieckiego jest dzisiaj silny i potężny. Jest on silniejszy niż był wczoraj, a rezerwy jego są niewyczerpane. Każdy dzień daje dowody naszej potęgi i naszej stanowczości w nieugiętej walce o pokój“.

Premier Rządu R.P. J. Cyrankiewicz.

報
哈
爾
濱
工
人
報

Minister H. Minc o trzyletnim planie odbudowy i sześciolletnim planie rozwoju gospodarki narodowej

Dnia 18 grudnia ub. r. minister handlu i przemysłu Hilary Minc, na odbywającym się w Warszawie Kongresie Zjednoczeniowym partii robotniczych, przedstawił dane o wypełnianiu trzyletniego planu odbudowy gospodarki narodowej i o sześciolletnim planie rozwoju gospodarki narodowej.

Minister Minc wskazał, że przemysł polski już w 1947 roku przewyższył przedwojenny poziom, a w 1948 r. przewyższył go o 40%.

Przemysł Polski Ludowej—powiedział minister Minc—rozwickał się przede wszystkim jako przemysł państwowy, socjalistyczny, podporządkowany jednemu kierownictwu i oparty na planie. W 1948 r. produkcja socjalistycznego sektora przemysłu (tj. państwowego i spółdzielczego) stanowiła 94%, w stosunku do całego przemysłu.

W dziedzinie gospodarki rolnej mamy też bardzo pomyślne rezultaty. W 1948 r. osiągnęliśmy prawie że przedwojenną powierzchnię zasiewów i przedwojenne zbiory z 1 hektara, a ogólna produkcja na jednego mieszkańca przekroczyła przedwojenny poziom.

Wskazując, że pomyślne rezultaty w rolnictwie mamy do zawdzięczenia likwidacji obszarnictwa i walce o ograniczenie kapitalistycznych elementów na wsi, a także mechanizacji, minister Minc zaznaczył, że zacfane indywidualne formy gospodarki rolnej hamują jej rozwój w Polsce.

Mówiąc o handlu, minister Minc zaznaczył, że obroty detalicznego handlu państwowego wzrosły dziesięciokrotnie, a udział sektora państwowego w handlu hurtowym wynosi 80—85%.

Decydującą rolę w handlu zagranicznym odgrywają stale rozwijające się stosunki handlowe z ZSRR.

Zawdzięczając ZSRR—powiedział minister Minc—

otrzymaliśmy prawie bezpośrednio po wyzwoleniu, i otrzymujemy obecnie surowce i materiały pomocnicze, potrzebne dla uruchomienia i rozwoju przemysłu. Handlowe stosunki z ZSRR dają nam możliwość skutecznej obrony przed usiłowaniami państw imperialistycznych podporządkowania sobie naszej gospodarki narodowej, przed usiłowaniami dyktowania nam poniżających, kolonialnych, warunków i przed dyskryminacją naszego handlu zagranicznego.

W rezultacie rozwoju całokształtu gospodarki narodowej rośnie liczebnie klasa robotnicza. W 1938 r. mieliśmy zatrudnionych, nie licząc rolnictwa, 1.733.000 ludzi a w połowie 1948 r. było ich już 3.534.000.

Klasa robotnicza nie zna już nędzy na skutek bezrobocia i nie zna niepewności dnia jutrzejszego. Wielka liczba członków rodzin robotniczych otrzymała możliwość pracy, co doprowadziło do poważnej poprawy budżetu rodzin robotniczych. Ciężar rozchodów z tytułu ubezpieczeń społecznych został przesunięty z robotników na pracodawców. Na szeroką skalę przeprowadzono ochronę społeczną, zorganizowane zostały wczasy robotnicze.

Realny poziom płacy zarobkowej robotników, przewyższył poziom przedwojenny.

Na skutek przeprowadzonej reformy rolnej, zniesienia wszelkich długów z gospodarstw chłopskich, pomocy rządu dla małych i średniorolnych chłopów, materialny stan chłopstwa poprawił się.

Mówiąc o pomyślnej przeprowadzonej odbudowie Ziemi Zachodnich, minister Minc wskazał, że inwestycje kapitałowe przeznaczone dla Ziemi Zachodnich, stale wrotają i w 1948 r. wyniosły 38% ogólnych sum inwestycyjnych w całym państwie.

Finanse polskie wywiąza-

ły się pomyślnie z zadaniami wpływającymi z szybkiego tempa odbudowy i rozwoju ekonomiki, poprawy stanu materialnego pracujących, zachowując w całej pełni wartość złotego.

Charakteryzując wypełnianie planu trzyletniego 1947—49 r., którego inicjatorem była PPR, minister Minc oświadczył, że przemysł w 1947 r. przekroczył plan o 3%, a w 1948 roku przekroczy prawdopodobnie o 10%.

Rolnictwo rozwija się szybciej niż przewidywał to trzyletni plan.

Ekonomiczne osiągnięcia demokratycznej Polski tłumaczą się tym, że zlikwidowana została w niej władza obszarników i kapitalistów, że dzięki pomocy Związku Radzieckiego Polska mogła odeprzeć zakusy państw imperialistycznych, usiłujących pomniejszyć jej niezawisłość i suwerenność. Osiągnięcia te zawdzięczamy również temu, że Polska w swej walce z elementami kapitalistycznymi kierowała się zasadami marksizmu-leninizmu, opierając się na twórczych wysiłkach mas ludowych, a przede wszystkim klasy robotniczej.

Minister Minc podkreślił znaczenie współzawodnictwa pracy w dziele przedterminowego wypełniania planu trzyletniego. Ruch ten—oświadczył—szerzy się, i dzisiaj prawie we wszystkich zakładach przemysłowych po tężna idea współzawodnictwa pracy, zapoczątkowana przez naszą partię, ogarnia co raz szersze masy robotnicze.

Minister Minc wyraził przekonanie, że trzyletni plan będzie wykonany przedterminowo we wszystkich decydujących gałęziach przemysłu.

Mówiąc o wytwórczości spółdzielczej, minister Minc wskazał, że w wielu miejscowościach chłopcy wyrażają chęć stworzenia spółdzielni

wytwórczych. Organizacja tych pierwszych spółdzielni wytwórczych odbywa się z inicjatywy mas i całkowicie dobrowolnie. Zadaniem organizacji partyjnych jest okazanie tym spółdzielniom pionierom pomocy i opieki, zorganizowanie wyszkolenia dla nich kadrów i pilne studiowanie ich doświadczeń.

Minister Minc podkreślił konieczność zachowania największej oszczędności w całej gospodarce narodowej.

Przechodząc do planu sześciolletniego minister Minc wskazał, że głównym zadaniem tego planu jest budowa fundamentów dla socjalizmu w Polsce.

W dziedzinie przemysłu plan sześciolletni przewiduje przyrost produkcji przemysłowej o 11—12% rocznie. Na skutek tego tempa produkcja przemysłowa w 1955 roku osiągnie zwiększenie o 85—90%, co w porównaniu z 1949 r. doprowadzi do z górą trzechkrotnego zwiększenia całkowitej produkcji przemysłowej w porównaniu z poziomem przedwojennym i do z górą czterokrotnego, zwiększenia jej na 1 mieszkańca.

Jednym z podstawowych zadań planu sześciolletniego jest zwiększenie produkcji stali.

Produkcja obrabiarek zwiększy się prawie 20-krotnie w stosunku do stanu przedwojennego. Przemysł chemiczny powiększy swą produkcję o 290 do 300% w stosunku do 1949 r. w szczególności wytwórczość sztucznych nawozów azotowych powiększy się o 3,5 razy.

W 1955 r. produkcja traktorów osiągnie 10—12 tysięcy rocznie, tj. 5—6 razy więcej niż w 1949 r.; produkcja samochodów ciężarowych osiągnie 15.000 i osobowych 10.000 sztuk rocznie.

Produkcja energii elektrycznej wzrośnie z górą dwukrotnie w porównaniu z 1949 r.

Równoległe ze wzrostem

wytwórczości środków produkcji wzrastać będzie produkcja artykułów masowego spożycia. Produkcja tkanin bawełnianych wzrośnie 50%, tkanin wełnianych o 30%, lnianych o 100%, w porównaniu z 1949 r.; produkcja cukru wzrośnie o 25%.

Wielka uwaga będzie zwrócona na rozwój drobnego przemysłu państwowego, spółdzielczego i prywatnego.

Wzrost produkcji przemysłowej będzie osiągnięty dzięki podwyższeniu technicznego poziomu przemysłu i podwyższeniu wydajności pracy.

W okresie 1950—1955 r. wybudowanych będzie dużo wielkich zakładów przemysłowych, które zatrudnią około 300 tysięcy robotników.

Produkcja gospodarki rolnej w ciągu tych 6 lat wzrośnie o 35—40%. Rolnictwo otrzyma 50—60 tysięcy traktorów i dużo samochodów. Na wsi stopniowo, systematycznie, całkowicie dobrowolnie, rozwijając się będą spółdzielnie wytwórcze, które będą ważną formą gospodarki, będą okazywały coraz bardziej rosnący wpływ na rozwój produkcji rolnej.

W tym okresie znacznie podniesie się poziom dobrobytu, oświaty i kultury szerokich mas pracujących.

Dla wypełnienia tych wielkich zadań—powiedział minister Minc—posiadamy wszystko co jest potrzebne.

Potrzebna jest teoria re-

Obchód 5-iej rocznicy bitwy pod Lenino w Komitecie Słowiańskim w Moskwie

5-ta rocznica bitwy pod Lenino, w której sformowana na terenie ZSRR, 1 Polska Dywizja im. Tadeusza Kościuszki otrzymała swój chrzest bojowy, była uroczystie obchodzona w całej Polsce. Uroczysty obchód ku czci tej rocznicy był również zorganizowany przez Komitet Słowiański ZSRR w Moskwie.

Dn. 15 października ub. r., w pięknie udekorowanej, sztandarami radzieckimi i polskimi, sali Centralnego

Domu Czerwonej Armii zebrali się przedstawiciele społeczeństwa radzieckiego i kolonii polskiej w ZSRR oraz oficerowie i generałowie Armii Radzieckiej i Wojska Polskiego—uczestnicy bitwy pod Lenino.

Po zagajeniu zebrania przez sekretarza Komitetu Słowiańskiego ZSRR, płk. gwardii W. W. Moczalowa, odegrane zostały hymny państwowe ZSRR i Polski. Następnie zabrali głos: gen.-por. A. W. Suchomlin, b. dowód-

ca 10-ej Armii, w składzie której walczyła pod Lenino I. Polska Dywizja im. Tad. Kościuszki, b. oficer tej dywizji, a obecnie Ambasador R. P. w Moskwie ob. Marian Naszkowski, attache wojskowy R.P. w Moskwie gen. dyw. M. Więckowski i były prezes Związku Patriotów Polskich w ZSRR ob. Wanda Wasilewska.

Mowa Ambasadora R.P. ob. M. Naszkowskiego

»Naród polski nie zapomni nigdy, że tak samo jak i po pierwszej wojnie światowej odzyskał swą niepodległość dzięki rewolucji październikowej, tak i w 1944 r. przyniosła mu wolność bohaterka Armia Czerwona.

Naród polski nie zapomni nigdy głęboko przyjaznego ustosunkowania się do dzieła wyzwolenia Polski ze strony wodza ZSRR, wodza całej postępowej ludzkości—Generalissimusa Stalina.

Naród polski nie zapomni nigdy komu ma do zawdzięczenia zwrot ziem zachodnich i szerokie wyjście do morza.

Naród polski, polska klasa robotnicza, stojąca na jego czele, rozumie, że zwycięstwo nad hitleryzmem i wyzwolenie Polski stało się moż-

wolucyjna, bez której nie istnieje praktyka rewolucyjna. Mamy taką teorię—jest nią marksizm-leninizm.

Potrzebna jest siła, która unieszkodliwia i usuwa opór klasy kapitalistycznej i intrygi kapitalistów zagranicznych. Mamy taką siłę—jest nią władza naszego państwa—państwa demokracji ludowej.

Potrzebni są silni i wierni sojusznicy. Mamy takich sojuszników—są nimi Związek Radziecki i państwa demokracji ludowej.

Potrzebne jest czynne, skuteczne poparcie szerokich mas ludowych. Posiadamy czynne poparcie szerokich mas ludowych.

Potrzebna jest partia, któ-

ra umie patrzeć w przyszłość, posiadająca wielką bohaterką przeszłość, nie obawiająca się trudności, nie uchylająca się od ofiar, umiejąca spojrzeć i naprawić swoje błędy, partia, której ręka nie drgnie, kiedy trzeba będzie poskromić tego, kto usiłowałby zejść z generalnej linii partii. Taką partię my wykuwamy.

I dlatego dumni, pod rozwiniętymi sztandarami marksizmu, pod sztandarem Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina pójdziemy w bój o wypełnienie sześciolletniego planu o budowę fundamentów socjalizmu w Polsce, o socjalizm.

W tej wielkiej, historycznej walce klasowej zwyciężymy.

100-lecie Manifestu Komunistycznego

Mińło 100 lat od daty napisania i ogłoszenia „Manifestu Komunistycznego”.

W listopadzie 1847 r. londyński kongres, tajnego wówczas, pierwszego w dziejach ruchu robotniczego międzynarodowego zrzeszenia robotniczego, działającego pod nazwą „Związek Komunistów”, polecił Marksowi i Engelsowi napisanie programu partyjnego.

Program ten został napisany w grudniu 1847 r. i w styczniu 1848 r. i natychmiast przestany do Londynu do druku. Wkrótce też ujrzał światło dzienne pod tytułem „Manifest Komunistyczny”. Jeszcze w roku 1848 ukazało się szereg tłumaczeń, jednym z pierwszych było tłumaczenie na język polski wydane w Londynie.

Odtąd „Manifest” ukazał się we wszystkich językach cywilizowanego świata, w

niezliczonej ilości egzemplarzy; znajduje się w domu każdego uświadomionego robotnika.

„Manifest Komunistyczny” był pierwszym programem nowoczesnego ruchu robotniczego, pierwszym sformułowaniem celów i dróg walki wyzwoleniczej klasy robotniczej i mas ludowych, pierwszym zwartym wykładem zasad naukowego socjalizmu, zasad marksizmu.

Rola historyczna klasy robotniczej

»Główną rzeczą w nauce Marksa—powiada Lenin—jest wyjaśnienie światowej historycznej roli klasy robotniczej.

Marks omówił szerzej to zagadnienie po raz pierwszy w „Manifestie Komunistycznym”. Do swych wniosków doszedł przez głęboką naukową analizę rozwoju społeczeństw poprzedzających

kapitalizm, oraz przez analizę dróg rozwojowych kapitalizmu.

»Historia wszelkiego społeczeństwa dotychczasowego—głosi „Manifest”—jest historią walk klasowych.

»Wolny i niewolnik, patrycjusz i plebejusz, pan feudalny i chłop poddany, majster cechowy i czeladnik, krótko mówiąc, ciemniejsi i uciemiężeni pozostawali w stałym do siebie przeciwieństwie.

»Nasza epoka, epoka burżuazji, wyróżnia się jednakże tym, że uprościła przeciwieństwa klasowe. Całe społeczeństwo rozszczepia się coraz bardziej i bardziej na dwa wielkie wrogi obozy, na dwie wielkie, wręcz przeciwstawne sobie klasy: burżuazję i proletariata.

W dużym skrócie omawia „Manifest Komunistyczny” prawa i kierunek rozwoju kapitalizmu. Rozwijają zaś ten problem późniejsze prace Marksa i Engelsa. Jesz-

cze przed 100 laty twierdził „Manifest”, że: »burżuazja jest niezdolna do pozostawania nadal klasą panującą społeczeństwa».

»Jej istnienie nie daje się nadal pogodzić ze społeczeństwem».

Zaostrzające się kryzysy, wojny, powszechna nędza,—nieodrodne produkty kapitalizmu—prowadzą do nieuchronnego upadku. »W jaki sposób przezwycięża burżuazja kryzys?

Z jednej strony przez przemysłowe niszczenie masy sił wytwórczych, z drugiej strony, przez podbicie nowych rynków i gruntowniejszą eksploatację dawnych. W jaki więc sposób? W ten sposób, że przygotowuje kryzysy bardziej wszechstronne i potężne, i zmniejsza środki zapobiegania kryzysom. Oraz, za pomocą którego burżuazja powaliła feudalizm, zwraca się teraz przeciw samej burżuazji.

Kapitalizm jednakże nie załamie się sam, o ile nie zro-

liwym dzięki potędze ZSRR, nie tylko jako siły zbrojnej, lecz przede wszystkim jako siły klasowej, jako kraju socjalizmu, jako ostoju postępu na całym świecie.

Prawidłowo ujmując rolę kierowniczą Związku Radzieckiego i WKP(b), rolę Generalissimusa Stalina w walce o pokój i demokrację, przeciwko podżegaczom wojennym, przeciwko ciemnym siłom amerykańskiego imperializmu, zespoleni więzami solidarności międzynarodowej z Wami i wszystkimi siłami postępu, — pójdziemy na przód, drogą do socjalizmu.

Przemówienie Wandy Wasilewskiej

»Przyjaźń Związku Ra-

dzieckiego i nowej, demokratycznej Polski — to przyjaźń prawdziwa. My mówimy jak równy z równym, my nie chcemy ani targować się, ani gnębić, jak inne wielkie państwa, my rozmawiamy, jak brat z bratem, jak przyjaciel z przyjacielem. I tej przyjaźni nie może zachwiać. Przyjaźń nasza, zahartowana w walkach, będzie kwitła i w pracy i w szczęściu i w biedzie.

Życzymy największego szczęścia wolnej, niepodległej, demokratycznej Polsce. Jesteśmy pewni, że idee w imię których szli do boju polscy żołnierze pod Lenino, i którymi Polska żyje obecnie, uczynią ją potężniejszą i szczęśliwszą.

Zdobycze socjalne klasy robotniczej

Fundamentalną zdobyczą klasy robotniczej w Polsce powojennej jest obecny ustroj gwarantujący, że polepszenie warunków materialnych i socjalnych jej bytu jest uzależnione od stanu gospodarczego państwa i że w miarę polepszania się tego stanu poprawiać się będzie dobrobyt klasy robotniczej.

Zdobyczą klasy robotniczej jest jej aktywny udział w życiu Państwa. Symbolem tego współgospodarzenia jest z jednej strony robotnik — członek Rady Zakładowej,

który wspólnie z dyrektorem przedsiębiorstwa, na mocy szerokich uprawnień nadanych mu przez Państwo, radzi nad gospodarką swego warsztatu pracy, z drugiej zaś strony — udział przedstawiciela Komisji Centralnej Związków Zawodowych (KCZZ) w pracach Komitetu Ekonomicznego Prezydium Rady Ministrów przy rozstrzyganiu najważniejszych spraw gospodarczych Państwa.

Nieomal na każdym kroku, na wszystkich szczeblach drabiny administracji państwo-

wej spotykamy przedstawicieli ruchu zawodowego, jako współgospodarzy w Powiatowych i Wojewódzkich Radach Narodowych i w Sejmie. Awans społeczny, tak niedostępny i nie do pomyślenia w Polsce przedwojennej, stoi obecnie otworem przed każdym szukającym go i godnym tego — zwykłym, szarym pracownikiem.

W Polsce Ludowej w latach 1945 i 1946 wysunięto na kierownicze stanowiska w przemyśle 6690 robotników. Objęli oni stanowiska dyrektorów, kierowników i majstrów.

A oto inne zdobycze socjalne robotników:

1. Wprowadzony został w całym przemyśle 46-godzinny tydzień pracy, to znaczy przyznane zostało prawo do t. zw. angielskiej soboty, w którym to dniu praca ma trwać 6 godzin.

Jak z tego wynika, w wypadku konieczności przepracowania w tym dniu 2 godzin dodatkowo robotnik otrzymuje za nie zapłatę jak za godziny nadliczbowe.

2. Opłata za prace nadliczbowe, która przed wojną wynosiła za pierwsze dwie godziny — 25%, zaś za następne 50%, obecnie została podwojona, tj. wynosi za pierwsze 2 godziny 50%, za pracę w następnych godzinach nadliczbowych, za pracę nocną, w niedzielę i

święta otrzymuje się podwójną płacę.

3. Przyjmowanie i zwalnianie z pracy pracowników wymaga uzgodnienia i wspólnej decyzji dyrekcji zakładu pracy i Rady Zakładowej.

4. Rady Zakładowe otrzymały na mocy dekretu z dn. 6/II.1945 r. uprawnienia, jakich nie posiada żadne przedstawicielstwo robotnicze na Zachodzie. Powołane one są nie tylko do obrony interesów zawodowych pracowników, ale nałożono na nie obowiązek czuwania nad działalnością gospodarczą zakładu pracy, sprawowania nadzoru nad urządzeniami technicznymi fabryki, zobowiązując jednocześnie dyrektora zakładu do składania przed nimi sprawozdania ze swojej działalności.

5. Robotnicy-aktywiści mogą oddać się pracy społecznej, gdyż na mocy układów zbiorowych mają zapewnione otrzymywanie zarobków w wypadkach oddelegowania ich do instytucji zawodowych i społecznych.

6. Wszyscy zatrudnieni otrzymują w zakładach pracy jednorazowy posiłek. Pracodawca jest zobowiązany do złożenia na zakup artykułów żywnościowych po zł. 600 miesięcznie na pracownika, poza kosztem utrzymania stołówki.

7. Obowiązująca w chwili obecnej przedwojenna ustawa o urloпах robotniczych

dzi sił, które go pokonają i poprowadzą narody po drodze ku całkowitej likwidacji klas i niesprawiedliwości społecznej. Tym grabarzem kapitalizmu może być jedynie klasa robotnicza.

»Burżuazja — głosi „Manifest” — nie tylko wykula oręż, który jej niesie zagładę, stworzyła ona także ludzi, którzy tym orężem kierują — nowoczesnych robotników, proletariuszy. Sojusznikami zaś jego są »stany średnie« — rzemieślnik, chłop, którym kapitalizm szykuje nieuchronną zagładę.

Marks i Engels niezwykle głęboko rozwinięli w „Manifestie” teorię przodownictwa klasy robotniczej w walce wszystkich uciemiężonych przeciw kapitalizmowi. Proletariat jest klasą najbardziej rewolucyjną, najlepiej zorganizowaną wśród klas i warstw uciemiężonych przez kapitalizm, najwięcej uświadomioną,

Dlatego też klasa robotnicza kroczy w pierwszym szeregu walczących, przoduje im i organizuje ich do walki. Lecz bez swoich naturalnych sojuszników, w pierwszym rzędzie pracującego chłopstwa, klasa robotnicza nie zdoła obalić ustroju kapitalistycznego, tę ideę sojuszu robotniczo-chłopskiego, która spoczywa u podstaw współczesnego ruchu robotniczego, znajdujemy już w „Manifestie”, szczególnie zaś ostro Marks podkreślił to zagadnienie w odniesieniu do Polski, w której, jak czytamy w „Manifestie”, »komuniści popierają partię, która rewolucję agrarną uważa za warunek wyzwolenia narodu«. Tak więc urzeczywistniając swoje przodownictwo, proletariat walczy nie tylko o swój interes klasowy, lecz o interesy wszystkich uciemiężonych i wyzyskiwanych, o interesy ogromnej w i ę k s z o ś c i

narodu. I dla tego partia klasy robotniczej realizująca jej cele, jest przodującym oddziałem nie tylko klasy robotniczej, lecz całego narodu.

Zagadnienie władzy

Droga wyzwolenia klasy robotniczej, a tym samym całej ludzkości, wiedzie przez zniesienie ustroju kapitalistycznego, — ustroju wyzysku człowieka przez człowieka, ustroju nędzy i bezrobocia, kryzysów i wojen, »wyzysku jednego narodu przez drugi«. Niemożliwe jest zniesienie wojen i wyzysku narodów słabszych przez międzynarodowy kapital, bez zniknięcia przeciwności klasowych wewnątrz narodu. »Wraz z przeciwnością klas wewnątrz narodu, znika wzajemna wrogość narodów«.

Niemożliwe jest jednakże zniesienie ustroju wyzysku i ucisku bez obalenia władzy kapitału i objęcia wła-

dzy przez klasę robotniczą w sojuszu z masami ludowymi. »...proletariat — głosi „Manifest” — musi przede wszystkim zdobyć władzę polityczną, podnieść się do położenia klasy narodowej, ukonstytuować się jako naród«, »... pierwszym krokiem rewolucji robotniczej jest wydzwignięcie proletariatu w klasę panującą, wywalczenie demokracji«.

»Proletariat każdego państwa musi, rzecz naturalna, rozprawić się przede wszystkim ze swoją własną burżuazją«. Naród polski przekonał się obecnie o słuszności nauk „Manifestu”, przekonał się, że utrzymanie władzy przez masy ludowe jest jedyną gwarancją trwałości dokonanych i przyszłych przemian, i jak najszybszego zniesienia całego dziedzictwa niesprawiedliwości, nędzy i zacofania otrzymanego po przedwrześniowych rządach. (Cdn).

8-dniowych po 1 roku, i 15-dniowa po 3-ich latach pracy, została ulepszona o tyle, że powiększone zostały one dodatkowo o dni niedziel i świąt przypadających w czasie ich trwania, płatne na równi z dniami roboczymi.

Wielką zdobyczą jest przyznanie robotnikom po 10 latach pracy w jednej fabryce jednodniowego urlopu wypoczynkowego z tym, że za przerwę w ciągłości pracy nie uważa się przerwy spowodowanej wysłaniem podczas okupacji do Niemiec lub do innego kraju na przymusowe roboty, uwięzieniem lub zesłaniem do obozu koncentracyjnego, udziałem w strajkach przedwojennych i walkach wyzwoleniczych. Nie traci się też ciągłości zatrudnienia w wypadku przeniesienia służbowego do innego zakładu pracy. (Cdn.)

Z Polski i o Polsce

PO ZJEDNOCZENIU PARTII ROBOTNICZYCH

Po zakończeniu Kongresu Zjednoczeniowego w całym kraju odbyły się wiece i zebrania robotnicze, na których uczestnicy Kongresu dali sprawozdania o jego rezultatach. Zgromadzeni na wiecach uchwalili nowe zobowiązania przedterminowego wypełnienia planu.

ODBUDOWA WSI POLSKIEJ

W rezultacie wojny i niemieckiej okupacji w Polsce uległo zniszczeniu 22% wszystkich gospodarstw rolnych. Na ich odbudowę państwo wydało w 1945 r. 690 milionów zł., w 1946 r. 1 miliard 707 milionów zł., w 1947 r. — ponad 4 miliardy zł., w 1948 r. — ponad 5 miliardów zł. Za powyższe sumy odbudowano 175 tysięcy gospodarstw i ponad 10 tysięcy szkół.

7 MILIARDÓW ZŁOTYCH RENTY

W ciągu jednego półrocza ub. r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) wypłacił 7 miliardów zł. swoim rencistom, których liczba wynosi około pół miliona. Renty wypłacane są obecnie w następujących wysokościach: renta inwalidzka —

Komuna Paryska - 1871 r.

W roku 1870 wybuchła wojna francusko-pruska. W bitwie pod Sedanem armia francuska doznała strasznej klęski. Do niewoli dostała się cała armia francuska z Napoleonem III na czele. Burżuazja francuska szybko skapitulowała przed prusackim. Nowy republikański rząd francuski z Thiersem na czele, ogłosił kapitulację, wydał Paryż na łup Prusakom i rozpoczął rokowania pokojowe w Wersalu.

Burżuazja skapitulowała, nie skapitulował jednak francuski proletariąt.

18 marca 1871 r. zerwali się francuscy robotnicy do walki przeciw swojej i obcej reakcji. Przepędzili wojska Thiersa i ogłosili pierwsze w świecie państwo robotnicze — Komunę, stworzyli organy władzy ludowej, podjęli szereg reform. Przywódcy rewolucji popełnili błąd — pozwolili Thiersowi zorganizować armię kontrrewolucyjną i za mało poświęcili uwagi sprawie rozszerzenia

się ognia rewolucji na całą ziemię francuską. Nie zastosowali terroru przeciw reakcji, która zdradziła kraj, spiskowała przeciw władzy ludowej i szykowała się do krwawej rozprawy. Nie doceniali sprawy chłopskiej, nie wciągnęli mas chłopskich do udziału w rewolucji.

Gdy reakcja zebrała wojska, w czym pomogli jej Prusacy, rozpoczęło się oblężenie Paryża.

Bohatersko walczyli komunardzi, walczyły dzieci, kobiety, starcy i młodzieńcy. Zginął w walce naczelnny wódz Komuny — Jarosław Dąbrowski. Walczył do ostatniego wystrzału Walery Wróblewski, 25 maja 1871 r. reakcyjne wojska Thiersa przy pomocy Prusaków zdobyły ostatecznym szturmem Paryż. Rozpoczęły się masowe egzekucje. Pod ogniem plutonów egzekucyjnych pachołków burżuazji zginęło ponad 30.000 osób. We Francji znów zapanował burżuazyjny ład i porządek.

2.000 zł. miesięcznie, renta wdowia — 1.400 zł. miesięczn.

5 MILIONÓW PAR OBUWIA ROCZNIE

Odbudowane już w 35% Śląskie Zakłady Obuwia w Omęcie na Śląsku Opolskim mają otrzymać maszyny i urządzenia przemysłowe z Czechosłowacji. Zakłady całkowicie odbudowane zostaną przed zakończeniem realizacji planu trzyletniego, tj. w 1949 r., dochodząc do poziomu produkcji 5 milionów par różnego obuwia rocznie.

DRUGA WYŻSZA SZKOŁA TEATRALNA

W Warszawie otwarta została nowa Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna. Na wydziale reżyserskim i aktorskim, jak również na kursach dla instruktorów teatrów amatorskich zajęcia już się rozpoczęły. Przy szkole powstał teatr w którym będą wystawiane sztuki przez początkujących reżyserów i aktorów. Szkoła teatralna w Łodzi, otwarta w 1946 roku, pracuje nadal kształcąc kadry aktorów dla teatrów w całym kraju.

WYSTAWA SZTUK PIĘKNYCH

Warszawski oddział Związku Artystów Plastyków liczy około 500 członków, malarzy, rzeźbiarzy i grafików. W urządzonej w b. r. wystawie brało udział 152 artystów, wśród nich znani mistrze: Sokołowski, Karniewski, Malicki, Pakulski i inni. Wystawa obejmuje 265 prac. Większość prac poświęcona jest tematom współczesnym jak np. Odbudowa Warszawy i bohaterska praca narodu polskiego.

RZEŻBY Z WĘGLA

Przy kopalni „Rydułtowy” czynna jest specjalna szkoła rzeźby w węglu, która podlega bezpośrednio Ministerstwu Kultury i Sztuki. Węgiel nadający się do wykonywania w nim rzeźb, odnaleziony został w nieczynnym już pokładzie kopalni „Jankowice”. Posiada on wymaganą dla rzeźby twardość i twardość. Górniczy nie tylko potrafią wydobywać węgiel, ale wielu z nich wykonują w węglu wartościowe rzeźby.

ZNACZENIE SŁÓW:

Imperializm — wyższy, ostatni etap kapitalizmu, który wszedł w okres rozkładu gdy rozwinęło się państwo imperialistycznych krajów świata na innych krajach, gdy monopole kapitalistyczne wyparły dawny, wolnokonkurencyjny kapitalizm. Charakterystyczne cechy imperializmu: koncentracja produkcji i kapitałów w rękach garstki potężnych kapitalistów, zlanie przemysłowego i bankowego kapitału w kapitał finansowy, wywóz kapitału zagranicę i inwestowanie go w koloniach i zacofanych krajach, tworzenie się międzynarodowych zjednoczeń kapitalistycznych, zakończenie podziału świata pomiędzy największymi państwami kapitalistycznymi i walka o nowy jego podział. W okresie imperializmu sprzeczność interesów pomiędzy poszczególnymi mocarstwami kapitalistycznymi, pomiędzy metropoliami a koloniami oraz między kapitałem a klasą robotniczą — zaostrzają się do niebywałego stopnia i doprowadzają do niszczycielskich wojen, rewolucji społecznych i powstań ludów kolonialnych.

Idealistyczna filozofia — kierunek w filozofii, głoszący, że byt, istniejący świat, przyroda — są natury duchowej, że człowiek może poznawać tylko zjawiska, a nie rzeczy, jakimi są naprawdę. Idealiści twierdzą, że »absolutna idea« poprzedzała stworzenie świata, który jest formą jej rozwoju. Wielcy twórcy systemów idealistycznych w filozofii — Arystoteles, Platon, Berkley, Kant, Hegel. W okresie obecnym filozofia idealistyczna odgrywa rolę wybitnie reakcyjną i służy reakcji jako uzasadnienie ideologiczne jej polityki.

Świetlica jest stale otwarta w poniedziałki, środy i piątki od g. 5 do 9 w. CZYTELNA. SZACHY. PING-PONG.

W piątek dn. 18 lutego br. 4-ty KOLEJNY REFERAT

POLSKA WSPÓŁCZESNA

wygłosi kol. Irena Wyszyńska.

Początek o g. 6.30.

Kto chce jechać do Polski ten powinien wiedzieć jaką jest ta Polska!

NASTĘPNY NUMER UKAŻE SIĘ 12 LUTEGO.